

Arrest

nr. 126 822 van 8 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 5 maart 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2014 en de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, om de nietigverklaring te vorderen van de bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) van 7 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 april 2014 met refertenummer X.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat O. TODTS loco advocaat S. SAROLEA en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger, Koerd van origine, en afkomstig uit Kermanshah (Iran). Wanneer u jong was, werd u eens gearresteerd door de Iraanse autoriteiten omdat u zeer lang haar had. Op 4 shahrivar 1384 (Perzische tijdrekening, stemt overeen met 26 augustus 2005 volgens de Gregoriaanse kalender) leerde u op een trouwfeest uw partner A. P. (...) (O.V. xxxxxxxx) kennen. U leerde A. (...) nader kennen en jullie startten een relatie. Tijdens jullie relatie vertelde A. (...) u dat zij voorbestemd was om te huwen met haar neef P. P. (...). In 2006 zag een nicht van A. (...) jullie samen en startten jullie problemen. Op 31 tir 1385 (22 juli 2006) werd u door het Ettelaat (Ministerie van Informatie) voor uw ouderlijke woonst gearresteerd. U werd geblinddoekt naar een detentieplaats gebracht waar u 50 dagen werd vastgehouden. U werd ondervraagd over M. (...) en B. M. (...), 2 klanten van u die actief waren voor de KDPI (Democratic Party of Iranian Kurdistan), en over het feit of uw vader nog steeds politieke activiteiten voerde. Na 50 dagen werd u vrijgelaten met de boodschap dat u zich niet te ver moest begeven en u in de gaten zou worden gehouden. Tijdens uw detentie huwde A. (...) met P. P. (...). U probeerde dit alles te vergeten. In februari/maart 2009 kwam u A. (...) terug tegen en na verloop van tijd startten jullie terug een relatie. Op 4 Aban 1388 (26 oktober 2009) was u aanwezig in de woning van A. (...) en P. (...). Net toen u wilde vertrekken kwam P. (...) met twee vrouwelijke agentes aan. U zag hen en vluchtte met A. (...) weg. Jullie gingen naar uw vriend S. (...) in Sarandaj (Iran). Tijdens jullie verblijf bij S. (...) lieten jullie een notaris komen die een tijdelijk huwelijk van 99 jaar tussen u en A. (...) uitsprak. Op 14 Aban 1388 (5 november 2009) verlieten u en A. (...) vanuit Kalik (Iran) Iran en reisden jullie illegaal naar Turkije om vandaaruit jullie reis naar België verder te zetten. U kwam in België aan op 19 november 2009 en diende de dag na uw aankomst een asielaanvraag in. Na uw vertrek uit Iran vernam u dat uw broer A. (...) eenmalig en uw vader meermaals werden opgepakt/opgeroepen voor ondervraging. U bent er zeker van dat er tegen u een rechtszaak werd gestart in Iran. U bracht voorts aan dat u in Iran onder een pseudoniem, H. A. (...), een weblog schreef over de situatie van de Koerden in Iran. Bij een terugkeer naar Iran vreest u veroordeeld te worden voor overspel. U bent in het bezit van uw shenasnameh (geboorteboekje) en dat van uw partner A. P. (...).

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst moet vastgesteld worden dat u en uw partner op intentionele wijze de Belgische asielinstanties trachtten te misleiden door bewust achter te houden dat de zus van A. (...), H. P. (...) (O.V. xxxxxxxx) en diens toenmalige partner A'. I. (...) (O.V. xxxxxxxx), in België verbleven. Later tijdens uw gehoor d.d. 20 januari 2014 gaf u aan dat H. (...) en A'. (...) inderdaad in België verbleven en dat H. (...) zelfs een tweede keer naar België kwam (CGVS, p. 4-5, 14). De verklaringen van A. (...) dat zij er nooit weet van heeft gehad dat haar zus H. (...) in België was, overtuigen allerminst, net als haar argumentatie dat u misschien op de hoogte was van de aanwezigheid van H. (...) in België, maar zij niet (CGVS A. (...), p. 3-4, 8-10). Voorts ontkende A. (...) een facebookprofiel te hebben en stelde zij enkel telefonisch met H. (...) contact te hebben, terwijl A. (...) weldegelijk een facebookprofiel heeft en via voornoemde sociale netwerksite contacten onderhield met H. (...) en haar andere zussen (CGVS A. (...), p. 3-4, 9). Ook de alludatie van A. (...) dat het om een naamgelijkenis zou gaan, overtuigt geenszins daar op het facebookprofiel van H. (...) aangegeven is dat zij in Rebecq was, waar u en A. (...) geruime tijd verbleven. Daarenboven gaf H. (...) bij het indienen van haar tweede asielaanvraag uitdrukkelijk aan dat haar zus A. (...) op het moment van haar tweede aanvraag in Rebecq verbleef (CGVS A. (...), p. 10; DVZ H. (...) 2e AA, vraag 29). Bovenstaande bevindingen zijn uiterst nefast voor uw algemene geloofwaardigheid en de door jullie aangemeten houding, in het bijzonder die van uw partner A. (...), strookt geenszins met de van jullie te mogen verwachten medewerkingsplicht in het kader van jullie asielprocedure.

Voorts wordt uw algemene geloofwaardigheid verder op de helling gezet door de volgende vaststellingen. Inzake uw reis van Iran naar Turkije verklaarde u tijdens uw gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal d.d. 20 januari 2014 dat u op 14 Aban 1388 (5 november 2009) vanuit Kalik in Iran uw reis naar België heeft ingezet (CGVS, p. 9). Uw partner A. (...) verklaarde dat Kalik de naam van het dorp in Turkije was waar jullie een dag (van 's morgens tot 's avonds) verbleven na het oversteken van de Iraans-Turkse grens (CGVS A. (...), p. 7-8). Aangaande het verblijf in het dorp na het oversteken van de Iraans-Turkse grens verklaarde u dan weer dat u in dat dorp overnachtte tot de volgende dag jullie smokkelaar N. (...) jullie daar kwam halen (CGVS, p. 10). De waarachtigheid van

uw reis van Iran naar België komt hierdoor op de helling te staan. Voorts verklaarde u dat u bij uw verblijf bij S. (...) een tijdelijk huwelijk afsloot met A. (...). U liet evenwel na uw tijdelijke huwelijksakte neer te leggen, ondanks dat u de afgelopen jaren wel andere documenten die in het bezit van uw vriend S. (...) in Iran waren naar België liet overkomen (CGVS, p. 8).

Verder dient vastgesteld te worden dat aan de door jullie ingeroepen asielmotieven, zijnde het incident d.d. 4 Aban 1388 (26 oktober 2009) en de daaruit voortvloeiende vervolging door de Iraanse autoriteiten vanwege overspel van A. (...) en u, niet het minste geloof kan worden gehecht. Zo verklaarde u vooreerst tijdens uw gehoor d.d. 20 januari 2014 dat u op die bewuste dag P. (...) en twee vrouwelijke agenten aan de woning van P. (...) en A. (...) zag. Ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u tijdens uw gehoor aldaar in december 2009 dat u P. (...), twee vrouwen in burger en nog drie onbekende agenten van het Ettelaat (Ministerie van Informatie) zag, van wie 1 of 2 in uniform (DVZ, Vragenlijst CGVS, p. 2; CGVS, p. 13). Voorts konden zowel u als uw partner weinig tot geen concrete informatie verschaffen over eventuele door de Iraanse autoriteiten tegen jullie ondernomen stappen/vervolgingsdaden na jullie vertrek uit Iran. U kwam niet verder dan te stellen dat uw broer en vader werden ondervraagd over u en dat meerdere huiszoekingen plaatsvonden in uw ouderlijke woonst. U kon echter niet aangeven welke ordediensten deze daden stelden. Voorts wist u niet of er op uw naam oproepingsbrieven afgeleverd zijn bij uw familie in Iran, evenmin of uw familieleden oproepingsbrieven kregen wanneer ze dienden te verschijnen voor de rechtbank. Tevens kon u niet aangeven of er in Iran een rechtszaak tegen u gestart is (CGVS, p. 3, 5-8, 13-14). A. (...) verklaarde dat ze anderhalve maand na aankomst in België van haar zus H. (...) die in Iran verbleef vernam dat de Iraanse autoriteiten de dag na het incident d.d. 4 Aban 1388 (26 oktober 2009) bij haar vader binnengevallen waren en dat zich dat de daaropvolgende periode meermaals herhaalde (CGVS A. (...), p. 3). Gelet op het feit dat H. (...) op 16 november 2009 een asielaanvraag indiende en zij samen met haar toenmalige partner A'. I. (...) op 16 december 2009 van België naar Polen werd gerepatriëerd voor de behandeling van hun asielaanvraag kan er geen geloof gehecht worden aan de verklaringen van uw partner A. (...), temeer daar uit de beschikbare informatie blijkt dat H. (...) en A'. I. (...) tot 2 februari 2010 in Polen verbleven. Op het tijdstip waarvan A. (...) verklaarde informatie van H. (...) verkregen te hebben aangaande haar situatie in Iran bevond H. (...) zich niet in Iran. Voorts moet vastgesteld worden dat geen van jullie beiden enig (begin van concreet) bewijs konden voorleggen aangaande jullie beweerde vervolging. Ondanks dat A. (...) ervan overtuigd is dat P. (...) een rechtszaak tegen haar/jullie startte, kon zij daarover niet de minste informatie verschaffen. Zo heeft A. (...) er geen weet van of er in Iran ooit oproepingsbrieven werden afgeleverd op haar naam, of zij officieel in beschuldiging werd gesteld en of er reeds een uitspraak is geweest in de tegen haar ingestelde rechtszaak (CGVS A. (...), p. 10-11). Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen kan er niet het minste geloof gehecht worden aan jullie beweerde vervolging door de Iraanse autoriteiten wegens overspel. Ter zake moet nog toegevoegd worden dat de loutere vermelding in het shenasnameh van A. (...) van haar huwelijk met P. (...) niet van die aard is een ander licht te werpen op voorgaande conclusie. Deze vermelding in haar shenasnameh betekent evenmin noodzakelijkerwijze dat A. (...) in de onmogelijkheid zou zijn te scheiden van P. (...) ingeval van een eventuele terugkeer naar Iran. Aangezien de huwelijksakte / het huwelijksboekje van A. (...) en P. (...) niet werd neergelegd, stelt u het Commissariaat-generaal in de onmogelijkheid na te gaan onder welke voorwaarden P. (...) en A. (...) gehuwd waren en welke scheidingsmogelijkheden eventueel bij het huwelijk werden bedongen. Ten slotte dient opgemerkt te worden dat de niet-vermelding van een echtscheiding tussen A. (...) en P. (...) in A.'s (...) shenasnameh geenszins automatisch betekent dat A. (...) en P. (...) nog gehuwd zouden zijn. Immers, zo bestaat de mogelijkheid dat A. (...) en P. (...) uit de echt scheidden, dat de echtscheiding gerechtelijk werd uitgesproken, maar nog niet werd ingeschreven in haar shenasnameh. A. (...) bracht dan ook geen concreet bewijs aan aangaande haar actuele burgerlijke staat.

Voorts, wat betreft uw arrestatie van 31 tir 1385 (22 juli 2006), is het op zijn minst bevreemdend te noemen dat uw partner amper iets weet over de reden van uw arrestatie. A. (...) verklaarde dat het om uw vader en uw religie zou geweest zijn dat u werd gearresteerd, terwijl u verklaarde dat u werd gearresteerd omdat ze u wilden linken aan twee activisten van de KDPI die klant waren bij u. Hoe dan ook moet vastgesteld worden dat voornoemde arrestatie voor u geen motief was om Iran te verlaten in november 2009. Tot eenzelfde conclusie dient gekomen te worden voor de eenmalige arrestatie van A. (...) om haar klederdracht (CGVS, p. 11; CGVS A. (...), p. 9). Uw verklaring dat uw arrestatie van 1385 door de autoriteiten zou kunnen worden aangegegrepen als een bijkomend gegeven, kan gezien de ongeloofwaardigheid van de door u beweerde actuele vervolging wegens overspel, niet weerhouden worden (CGVS, p. 13).

Wat ten slotte uw weblog betreft, moet vooreerst opgemerkt worden dat u sinds uw vertrek uit Iran geen enkele activiteit meer voerde op uw weblog. Voorts uitte u op uw weblog geen uitdrukkelijke persoonlijke kritieken op het Iraans regime. U schreef op uw weblog onder het pseudoniem H. A. (...) en er waren geen persoonlijke foto's van u op uw weblog te zien. Uw verklaring op de Dienst

Vreemdelingenzaken dat u vreesde dat de Iraanse autoriteiten informatie over u uit uw weblog zouden halen door de problemen die u kende, gaat, gelet op het feit dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw vluchtmotieven, geenszins op. Uit niets blijkt aldus dat u door uw vroegere weblogactiviteiten problemen zou kennen met de Iraanse autoriteiten ingeval van een terugkeer naar Iran (DVZ, Vragenlijst CGVS, p. 2; CGVS, p. 12-13).

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen heeft u niet aangetoond dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich in deze beslissing beroept, is in bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande beslissing te wijzigen. Uw shenasnameh bevat louter persoonsgegevens die hier niet ter discussie staan. De inhoud van A.'s (...) shenasnameh kwam in deze beslissing reeds aan bod.

Ook inzake de asielaanvraag van uw partner A. P. (...) (O.V. 6.546.965) werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de partner van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar partner.

De derde bestreden beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, genomen ten aanzien van eerste verzoekende partij, luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer , die verklaart te heten ,

Naam: J. (...)

Voornaam: M. (...)

(...)

het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 31 januari 2014 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

De vierde bestreden beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten,

Naam: P. (...)

Voornaam: A. (...)

(...)

het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 31 januari 2014 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verzoekende partijen stellen ter terechtzitting dat de beslissingen inzake de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en de bevelen om het grondgebied te verlaten samenhangen, en dus samen kunnen behandeld worden in één verzoekschrift, vermits de bevelen om het grondgebied te verlaten worden betekend na de weigeringsbeslissingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

2.2.1. In het belang van een goede rechtsbedeling moet diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering, een afzonderlijke procedure starten om de duidelijkheid van het juridische debat te waarborgen, alsook een snelle en adequate behandeling van de zaak.

Meerdere vorderingen zijn derhalve slechts onder de vorm van één enkel verzoekschrift ontvankelijk indien de doelstelling ervan de goede rechtsbedeling is, meer in het bijzonder indien deze vorderingen dermate samenhangend zijn, wat hun voorwerpen of hun grondslag betreft, dat het kennelijk lijkt dat de gedane vaststellingen of de genomen beslissingen ten aanzien van één van deze vorderingen een weerslag zullen hebben op het resultaat van de andere vorderingen.

Indien meervoudige vorderingen niet voldoende samenhangend zijn in de zin zoals hierboven beschreven, zal enkel de belangrijkste of, bij gelijk belang, de eerste in het verzoekschrift genoemde, worden beschouwd als regelmatig ingediend (RvS 12 september 2005, nr. 148.753; RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507; RvS 22 mei 2006, nr. 159.064).

2.2.2. *In casu* richten de verzoekende partijen hun beroep tegen twee verschillende administratieve beslissingen: de beslissingen van "weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus" genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en de "bevel(en) om het grondgebied te verlaten - asielzoeker" (bijlage 13quinquies), afgeleverd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

De kwestie is derhalve te bepalen of het belang van een goede rechtsbedeling vereist, en *a fortiori* toelaat, dat deze twee beroepen worden ingediend door middel van één verzoekschrift.

Hoewel er een direct verband bestaat tussen deze bestreden beslissingen, waarbij de derde en vierde bestreden beslissing werden genomen na de eerste en tweede bestreden beslissing die zij overigens uitdrukkelijk in hun motivering vermelden, is de Raad van oordeel dat dit verband alleen niet volstaat om aan te tonen dat de weerslag van de gedane vaststellingen of van de ten aanzien van de eerste en tweede bestreden beslissing genomen beslissingen op het resultaat van de andere van die aard zou zijn dat het, in het belang van een goede rechtsbedeling, zou opleggen deze bestreden beslissingen te behandelen in het kader van één beroep.

2.2.3. Enerzijds, immers, voor zover het de eerste en tweede bestreden beslissing betreft, moet het beroep worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 1, 1ste en 2de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit beroep in volle rechtsmacht, dat steeds van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/69 tot 39/77 van dezelfde wet, die meer bepaald een gewone procedure en een versnelde procedure regelen, desgevallend gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (inroeping van nieuwe elementen in het verzoekschrift en ter terechtzitting, verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, verkorte behandelingstermijnen voor de prioritaire zaken, verkorte termijnen in geval van versnelde procedure).

Voor zover het de derde en vierde bestreden beslissing betreft, moet het beroep daarentegen worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet. Dit annulatieberoep, dat in beginsel niet van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/78 tot 39/85 van dezelfde wet, alsook door de artikelen 31 tot 50 van het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV), die meer bepaald een annulatieprocedure en een procedure in administratief kort geding regelen, op hun beurt gepaard gaande met bijzondere modaliteiten en termijnen (verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een synthesememorie, toepasselijke termijnen in geval van administratief kort geding, modaliteiten van voortzetting van de procedure na administratief kortgeding, bijzondere procedures bepaald in het PR RvV).

Er dient te worden vastgesteld dat door de totaal verschillende aard van de geïmplementeerde contentieux en door de specifieke gevolgen, modaliteiten en termijnen die hiermee gepaard gaan, de combinatie van deze twee procedures in één en hetzelfde beroep niet verenigbaar is met een goede rechtsbedeling, maar daarentegen de snelle instaatstelling van de dossiers, de duidelijkheid van de te voeren debatten en de behandeling van de zaken binnen de wettelijk opgelegde termijnen schaadt, aangezien de bijzonderheden die aan elk van beide procedures gekoppeld zijn, op elk moment het goede verloop van de andere procedure kunnen vertragen of zelfs hinderen.

2.2.4. Anderzijds biedt een dergelijke combinatie van procedures door middel van één en hetzelfde beroep geen enkel bijzonder voordeel voor de verzoekende partijen, ten opzichte van de behandeling van aparte en verschillende verzoekschriften voor elk van de bestreden beslissingen.

Artikel 39/80 van voormelde wet bepaalt immers het volgende: *“Indien een beroep tot nietigverklaring van een beslissing tot toegang of tot verblijf samenhangt met een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft de behandeling van het laatstgenoemde beroep voorrang. In voorkomend geval kan de Raad evenwel in het belang van een goede rechtsbedeling beslissen dat hetzij beide beroepen samen worden behandeld en afgedaan, hetzij beslissen dat het onderzoek van het beroep tot nietigverklaring wordt opgeschort totdat een definitieve beslissing over het beroep in volle rechtsmacht is genomen.”* Met toepassing van deze bepaling zal het beroep in volle rechtsmacht in elk geval steeds bij voorrang worden behandeld en behoudt de Raad elke vrijheid om, volgens hetgeen het belang van een goede rechtsbedeling in het voorliggende geval vereist, te beslissen het onderzoek van het annulatieberoep op te schorten of dit beroep tegelijkertijd (maar niet samen) te onderzoeken.

Artikel 39/70 van de vreemdelingenwet, toepasselijk op het beroep in volle rechtsmacht, bepaalt bovendien het volgende: *“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of terugdrijving gedwongen worden uitgevoerd.”*

Hieruit volgt dat in geval van apart ingediende verzoekschriften tegen twee (of meerdere) beslissingen waarvan één (of meerdere) tot het contentieux volle rechtsmacht behoort en de andere tot het annulatiecontentieux, de effectiviteit van de door de verzoekende partij(en) ingediende beroepen en de bescherming van haar(hun) rechten tijdens de behandeling van deze beroepen, op dergelijke manier door de wet worden geregeld dat het belang van een goede rechtsbedeling niet beter zou worden gediend in geval van indiening van één verzoekschrift tegen de verschillende bestreden beslissingen.

2.2.5. Gelet op voorgaande ontwikkelingen vertonen de eerste en tweede bestreden beslissing geen enkel verband van verknochtheid met de derde en vierde bestreden beslissing waardoor het belang van een goede rechtsbedeling zou gebieden ze voor de Raad te betwisten door middel van één verzoekschrift.

Rekening houdend met het voorrangsbeginsel van het beroep in volle rechtsmacht, vermeld in voornoemd artikel 39/80, moeten de beslissingen van “weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, als de belangrijkste van de bestreden beslissingen worden beschouwd.

Er dient derhalve te worden besloten dat het beroep slechts ontvankelijk is voor zover het de beslissingen van “weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire

beschermingsstatus” genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft, en onontvankelijk moet worden verklaard voor zover het de *“bevel(en) om het grondgebied te verlaten - asielzoeker”* (bijlage 13*quinquies*), uitgereikt door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, betreft.

3. Over de gegrondheid van het beroep aangaande de beslissingen houdende weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus

3.1. In een enig middel halen verzoekende partijen de schending aan van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 57/7*bis*, 57/7*ter* en 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2.3. Verzoekende partijen geven de elementen van de definitie van vluchteling weer en zij bespreken deze vervolgens in hun verzoekschrift stelselmatig, om te besluiten dat aan al deze voorwaarden is voldaan. De Raad merkt op dat aan de eerste voorwaarde, met name dat verzoekende partijen zich buiten het land van herkomst dienen te bevinden, voldaan is. Dit element wordt niet betwist. De andere voorwaarden hangen samen met de geloofwaardigheid van het relaas. Volgens verzoekende partijen houdt verwerende partij in haar beslissingen ten onrechte voor dat zij onvoldoende elementen zouden hebben aangebracht die erop wijzen dat zij Iran hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoekende partijen zijn de mening toegedaan dat verwerende partij uitgaat van verkeerde veronderstellingen. De verschillende motieven in de bestreden beslissingen, op basis waarvan verwerende partij heeft besloten dat aan het relaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht, en die verzoekende partijen in hun verzoekschrift trachten te weerleggen, worden hieronder besproken.

3.2.4.1. Inzake de vaststelling door verwerende partij dat verzoekende partijen op intentionele wijze de Belgische asielinstanties trachtten te misleiden door bewust achter te houden dat de zus van tweede verzoekende partij, H., en diens toenmalige partner, A. I., in België verbleven, geeft tweede verzoekende partij in haar verzoekschrift toe dat zij deze informatie niet aan verwerende partij wou vertellen omdat zij dacht dat dit problematisch zou zijn voor haar zaak. Zij werd slecht geïnformeerd over de gevolgen van de aanwezigheid in Europa van een gezinslid. Zij was bovendien ook bang van de reactie van A. I., die haar bedreigd had informatie over de asielaanvraag van H. aan Iran over te maken.

3.2.4.2. De Raad is van oordeel dat uit bovenstaande uitleg duidelijk blijkt dat tweede verzoekende partij bewust heeft trachten achterhouden dat haar zus in België verbleef. De Raad wijst erop dat elke kandidaat-vluchteling gehouden is zijn volledige medewerking te verlenen aan de overheid die zijn asielaanvraag behandelt, hetgeen onder meer inhoudt dat hij alle gegevens vermeldt die dienstig zijn voor het onderzoek, de waarheid dient te vertellen en geen valse verklaringen mag afleggen (RvS 18 maart 2004, nr. 129.344). Verzoekende partijen werden reeds bij hun eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken gewezen op de noodzaak van het vertellen van de waarheid en op de gevolgen van valse of onjuiste verklaringen (administratief dossier P. A., stuk 18, vragenlijst CGVS; administratief dossier J.M. en P. A., stuk 16, vragenlijst CGVS). Ook wanneer tweede verzoekende partij er tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal herhaaldelijk op wordt gewezen dat het in haar eigen belang is dat zij de waarheid spreekt, blijft zij volhouden dat haar zus nooit in België was (administratief dossier P. A., stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 20/01/2014, p. 8; administratief dossier J. M. en P. A., stuk 20, landeninformatie, deel 3). Gezien herhaaldelijk het belang van het vertellen van de waarheid benadrukt werd, kan tweede verzoekende partij bezwaarlijk haar valse verklaringen, waaraan zij bleef vasthouden, wijten aan het feit dat zij slecht geïnformeerd zou zijn geweest. De opmerking dat A. I. haar bedreigd zou hebben betreft een *post-factum* verklaring die geenszins van aard is de valse verklaringen van tweede verzoekende partij in een ander daglicht te stellen. De Raad besluit dan ook dat de vaststelling door verwerende partij dat verzoekende partijen op intentionele wijze de Belgische asielinstanties trachtten te misleiden door bewust achter te houden dat de zus van tweede verzoekende partij, H., en diens toenmalige partner, A. I., in België verbleven, onverminderd overeind blijft.

3.2.5.1. Betreffende de onderling tegenstrijdige verklaringen van verzoekende partijen omtrent hun reisweg, leggen verzoekende partijen in hun verzoekschrift uit dat Kalik een klein grensdorp is dat in dezelfde provincie, namelijk Oost-Azerbeidzjan (Iran), als Urumyeh is gelegen. Hier hebben zij van 30 oktober 2009 tot 5 november 2009 bij hun kennis M. verbleven. Daarna hebben zij nog twee haltes gedaan van één dag in kleine dorpen. Daar waar in het gehoorverslag van tweede verzoekende partij staat neergeschreven dat zij enkel één dag in Kalik zouden zijn verbleven, is er sprake van een vergissing, aldus verzoekende partijen. Voorts benadrukken verzoekende partijen dat hun vlucht uit Iran dateert van 2009 en dat zij meer dan vier jaar na de gebeurtenissen werden gehoord. Het is dan ook begrijpelijk dat er onnauwkeurigheden bestaan in hun verklaringen over de naam van de dorpen en de precieze reis van Iran tot België.

3.2.5.2. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekende partijen geenszins aannemelijk maken dat de vastgestelde tegenstrijdigheid te wijten zou zijn aan een foutieve weergave in het verslag van de verklaringen van tweede verzoekende partij. Overigens bestaat, hoewel het gehoorverslag van de commissaris-generaal geen authentieke akte of proces-verbaal uitmaakt, een vermoeden van wettigheid tot het bewijs van het tegendeel dat wat werd neergeschreven correct is gebeurd (RvS 15 februari 2007, nr. 167.854). Het bewijs van het tegendeel impliceert dat de asielzoeker kan bewijzen, aan de hand van concrete elementen, dat wat werd neergeschreven niet zo door hem werd gezegd. Verzoekende partijen beperken zich *in casu* echter tot loutere beweringen die zij niet uitwerken aan de hand van concrete gegevens. Verzoekende partij duiden op geen enkele wijze aan hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling deze conversaties op een foutieve wijze konden zijn neergeschreven. Verzoekende partijen blijven hier in gebreke. Dienvolgens is hun argument met betrekking tot de weergave van de verklaringen van tweede verzoekende partij in het gehoorverslag niet van aard om de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheid in een ander daglicht te stellen.

Dat de vastgestelde tegenstrijdigheid het gevolg zou zijn van het tijdsverloop sinds de gebeurtenissen kan evenmin overtuigen. Immers stelt tweede verzoekende partij tijdens haar gehoor zonder twijfelen dat zij gedurende een week in Urumiye – en dus niet in Kalik – bij M. hebben verbleven. Indien verzoekende partijen werkelijk een week in Kalik hadden verbleven bij M., is het geenszins aannemelijk dat tweede verzoekende partij het grensdorp waar zij nadien voor slechts een dag hebben halt gehouden zou aanduiden als Kalik (administratief dossier, stuk 6, p. 7).

Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partijen zich in hun verzoekschrift voorts beperken tot het louter hernemen van de verklaring van eerste verzoekende partij, zonder echter *in concreto* de tegenstrijdigheid met de verklaringen van tweede verzoekende partij te weerleggen. De Raad wijst verzoekende partijen erop dat het louter verwijzen naar één versie van hun verklaringen niet van aard is om de vaststellingen van verwerende partij dienaangaande in een ander daglicht te stellen. Er anders over oordelen zou immers elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken.

3.2.6.1. Waar verwerende partij motiveert dat verzoekende partijen weinig tot geen concrete informatie konden verschaffen over eventuele door de Iraanse autoriteiten tegen hun ondernomen stappen/vervolgingsdaden na hun vertrek uit Iran, herhalen verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij uitleg gegeven heeft over de vervolgingen ten aanzien van de familie van verzoekende partijen. Hun vaders werden opgeroepen voor de revolutionaire rechtbank van Kermanshah. Desbetreffend voegen verzoekende partijen als bijlage bij hun verzoekschrift een oproeping voor de rechtbank gericht aan de familie van eerste verzoekende partij (bijlage 2).

3.2.6.2. De Raad wijst er vooreerst op dat het louter herhalen van het asielrelaas niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Integendeel, het komt aan verzoekende partijen toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partijen op voormelde wijze in gebreke blijven.

Verder merkt de Raad op dat de door verzoekende partijen bijgebrachte convocatie (bijlage 2 en waarvan de vertaling ter terechtzitting wordt neergelegd) een fotokopie betreft en dat aan fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

3.2.7.1. Aangaande de opmerking van verwerende partij dat op het tijdstip waarvan tweede verzoekende partij verklaarde informatie van H. verkregen te hebben aangaande haar situatie in Iran, H. zich niet in Iran bevond, bevestigt tweede verzoekende partij dat zij telefonisch contact had met haar zus anderhalve maand na hun aankomst in België. Zij wist op dit moment echter niet dat H. niet meer in Iran was. Het is pas na de terugkeer van haar zus van Polen naar België dat zij dit te weten gekomen is.

3.2.7.2. Gezien haar eerdere valse verklaringen omtrent het verblijf van haar zus in België, is het geenszins overtuigend dat tweede verzoekende partij gebeld zou hebben met haar zus, maar op dit moment niet zou hebben geweten dat H. niet meer in Iran was. Dit geldt des te meer gezien de wijze waarop tweede verzoekende partij beweert contact te hebben opgenomen met haar zus, anderhalve maand na de aankomst van verzoekende partijen in België: *“Anderhalve maand, na aankomst sprak ik met haar. Ik heb naar een telefoonnummer van haar vriendin gebeld op het moment dat ze op school zat en dan heb ik met haar gesproken. (...)”* (administratief dossier P. A., stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 20/01/2014, p. 3; administratief dossier J. M. en P. A., stuk 20, deel 20). Gezien haar zus zich op dat ogenblik niet in Iran bevond, is het allesbehalve geloofwaardig dat tweede verzoekende partij op deze manier contact zou hebben opgenomen met haar zus. De verklaringen van tweede verzoekende partij omtrent het contacteren van haar zus anderhalve maand na haar aankomst in België zijn dan ook volstrekt ongeloofwaardig. Ten slotte bemerkt de Raad nog dat de zus van tweede verzoekende partij nooit “van Polen naar België” is “teruggekeerd”. Haar zus H. heeft immers, sinds zij op 16 december 2009 van België naar Polen werd gerepatriëerd, tot 2 februari 2010 in Polen verbleven en is vervolgens op 2 februari 2010 naar Iran teruggekeerd. Op 25 februari 2011 heeft haar zus Iran opnieuw verlaten en is zij rechtstreeks naar België gereisd (administratief dossier P. A., stuk 22, landeninformatie, deel 1; administratief dossier J. M. en P. A., stuk 20, deel 1).

3.2.8.1. Wat betreft de opmerkingen van verwerende partij omtrent de vermelding in het shenasnameh van tweede verzoekende partij van haar huwelijk met P. en de vaststelling dat tweede verzoekende partij geen concreet bewijs aanbracht aangaande haar actuele burgerlijke staat, stellen verzoekende partijen dat het niet bestreden is dat tweede verzoekende partij met P. P. huwde en dat evenmin bestreden kan worden dat tweede verzoekende partij sinds 2009 een relatie heeft met eerste verzoekende partij. Derhalve is er sprake van overspel. Verzoekende partijen wijzen erop dat overspel in

Iran bestraft wordt met de doodstraf door steniging, hetgeen zij staven met een aantal internationale rapporten die zij als bijlage bij hun verzoekschrift voegen (bijlagen 3-5).

3.2.8.2. De opmerking van verzoekende partijen dat bewezen is dat er sprake is van overspel daar het niet bestreden is dat tweede verzoekende partij met P. P. huwde en dat evenmin bestreden kan worden dat tweede verzoekende partij sinds 2009 een relatie heeft met eerste verzoekende partij, gaat volledig voorbij aan de motivering dat de niet-vermelding van een echtscheiding tussen A. en P. in A.'s shenasnameh geenszins automatisch betekent dat A. en P. nog gehuwd zouden zijn, daar de mogelijkheid bestaat dat A. en P. uit de echt scheidden en dat de echtscheiding gerechtelijk werd uitgesproken, maar nog niet werd ingeschreven in haar shenasnameh en dat A. derhalve geen concreet bewijs aanbrengt aangaande haar actuele burgerlijke staat. Verzoekende partijen tonen dan ook geenszins aan dat er sprake zou zijn van overspel. Hun verwijzing naar de straffen die in Iran worden opgelegd bij overspel is dan ook niet dienend.

3.2.9.1. Waar verwerende partij het bevreemdend acht dat tweede verzoekende partij amper iets weet over de reden van de arrestatie van eerste verzoekende partij op 22 juli 2006, stelt tweede verzoekende partij dat zij duidelijk heeft uitgelegd dat zij geen zekerheid had over de motieven van die arrestatie en dat zij verklaard heeft dat de arrestatie te maken had met de religie van de vader van eerste verzoekende partij. Ook eerste verzoekende partij heeft aangegeven dat de arrestatie inderdaad te maken had met de activiteiten van haar vader. Er is volgens verzoekende partijen dan ook geen enkele reden om deze arrestatie als ongeloofwaardig te beschouwen.

3.2.9.2. Dat ook eerste verzoekende partij heeft aangegeven dat haar arrestatie op 22 juli 2006 te maken had met activiteiten van haar vader, waardoor de verklaring van tweede verzoekende partij dat de arrestatie te maken had met de religie van haar vader niet veel verschilt van deze van eerste verzoekende partij, kan geenszins door de Raad gevolgd worden, daar de reden die eerste verzoekende partij aangeeft voor haar arrestatie op 22 juli 2006 – zij werd ondervraagd over twee klanten van haar die actief waren voor de KDPI en over het feit of haar vader nog steeds politieke activiteiten voerde – niets te maken heeft met de religie van de vader van eerste verzoekende partij. Het feit dat tweede verzoekende partij wel wist dat de arrestatie iets te maken had met de vader van eerste verzoekende partij, doet geen enkele afbreuk aan de motivering dat zij amper iets weet over de reden van de arrestatie van eerste verzoekende partij.

Daarenboven onderstreept de Raad de motivering van verwerende partij dat deze arrestatie in ieder geval geen motief was voor eerste verzoekende partij om Iran te verlaten in november 2009.

3.2.10. Voorts stelt de Raad vast dat de vaststelling van verwerende partij dat tweede verzoekende partij het bestaan van haar facebookprofiel heeft achtergehouden, de vaststelling dat verzoekende partijen hebben nagelaten hun tijdelijke huwelijksakte neer te leggen van hun tijdelijk huwelijk tijdens hun verblijf bij S., ondanks zij de afgelopen jaren wel andere documenten die in het bezit van hun vriend S. in Iran waren naar België lieten overkomen, en de vastgestelde tegenstrijdigheid in de verklaringen van eerste verzoekende partij in verband met het moment dat P., de echtgenoot van tweede verzoekende partij, de overspelige relatie van verzoekende partijen ontdekte, doorslaggevende motieven betreffen die door verzoekende partijen in hun verzoekschrift ongemoeid worden gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd.

3.2.11. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 57/7ter (sedert 1 september 2013 artikel 48/6) van de vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat *“de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd”*. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partijen als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

3.2.12. Waar verzoekende partijen de schending aanhalen van artikel 57/7bis (sedert 1 september 2013 artikel 48/7) van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade onderging een aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en

dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken. Vooreerst bemerkt de Raad dat de geloofwaardigheid van de arrestatie van eerste verzoekende partij op 22 juli 2006 ondermijnd wordt door de vaststelling dat tweede verzoekende partij amper iets weet over de reden van deze arrestatie. In hoeverre aan dit feit al geloof kan worden gehecht, merkt de Raad bovendien op dat deze arrestatie voor eerste verzoekende partij geen motief was om Iran te verlaten in november 2009 en dat eerste verzoekende partij, gelet op hun ongeloofwaardig bevonden asielrelaas, sindsdien geen ander persoonlijk vervolgingsfeit meer heeft gekend. Voor wat betreft de eenmalige arrestatie van tweede verzoekende partij om haar klederdracht, ongeveer twee jaar voor haar vertrek naar België, geeft tweede verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal aan dat zij na haar vrijlating geen problemen meer heeft gekend door deze arrestatie (administratief dossier P. A., stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 20/01/2014, p. 9; administratief dossier, J. M. en P. A., stuk 20). Ook voor tweede verzoekende partij geldt dat zij, gelet op het ongeloofwaardig asielrelaas, geen enkel persoonlijk vervolgingsfeit meer heeft gekend. De Raad is dan ook van oordeel dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat deze vervolgingen – in zoverre er al geloof aan kan worden gehecht – zich niet opnieuw zullen voordoen. Artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet werd bijgevolg niet geschonden.

3.2.13. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

3.2.14. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.2.15. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van de administratieve dossiers, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier J. M. en P. A., stukken 19 en 20; administratief dossier P. A., stukken 21 en 22) en dat verzoekende partijen tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 20 januari 2014 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door hun advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvragen van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

3.2.16. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

4. Kosten

De verzoekende partijen legden een bewijs neer waaruit blijkt dat zij van het voordeel van pro-deo genieten. Het door de verzoekende partijen onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 350 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

Het beroep ingesteld tegen de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) van 7 februari 2014 is onontvankelijk.

Artikel 4

Het door de verzoekende partijen onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 350 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT